THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

NOVEMBER 1923
VOL. IV No. 2.

WHAT THINK YE OF CHRIST?

WE believe it will be of much interest to our readers to present a symposium of opinions of famous Jewish leaders concerning the Lord Jesus Christ. Mr. Henry Einspruch spent a great deal of time and labor gathering quite a number of these opinions which he finally put into leaflet form under the heading "The Eternal Problem." It is from this tract that we have selected a few of the leading paragraphs, and we ask our readers to go over them carefully and with an earnest prayer that God may show you the truth:—

DR. H. GRAETZ, the historian, writes:

"High-minded earnestness and spotless moral purity were his undeniable attributes . . . . The gentle disposition and humility of Jesus remind one of Hillel, whom he seems to have taken as his particular model, and whose golden rule, 'What you wish not be done to yourself, do not unto others,' he adopted as the starting-point of his moral code. Like Hillel, Jesus looked on the promotion of peace and the forgiveness of injuries as the highest forms of virtue. His whole being was permeated by that deeper religion which consecrates to God not only the hour of prayer, a day of penitence, and longer or shorter periods of devotional exercise, but every step in the journey of life, which turns every aspiration of the soul towards Him, subjects every thing to His will, and, with child-like trust, commits every thing to his keeping. He was filled with tender brotherly love, which Judaism also teaches towards an enemy. . . . · He felt within himself the call 'to save the lost sheep of the house of Israel' . . . . He, by word and example raised the sinner and the publican, and filled the hearts of those poor, neglected thoughtless beings with the love of God, transforming them into dutiful children of their heavenly Father. He animated them with his own piety and fervor, and improved their conduct by the hope he gave them of being able to enter the kingdom of heaven· That was the greatest miracle that Jesus performed." **(History of the Jews, Vol. II, Chap. 4.)**

DR. J. M. JOST, the great historian, says:

"Spotless walk, unselfish love for mankind . . . . Thousands of Jews adored in Jesus their teacher and friend." **(The History of Judaism and their Sects, Vol. 1, Chap. 12.)**

BARUCH SPINOZA, the Jewish philosopher, declares:

"Christ was not so much a prophet as the mouth-piece of God. . . . Christ was sent to teach, not only the Jews, but the whole human race; and therefore it was not enough that his mind should be accommodated to the opinions of the Jews alone, but also to the opinion and fundamental teaching common to the whole human race —in other words, to ideas universal and true." **(Tractatus Theo.-Polit, Chap. 4.)**

ISRAEL ZANGWILL,

"Jesus must take his place in the glorious chain of Hebrew prophets." **English Illust. Magazine, Dec. 1896, Page 3.)**

JACOB SCHIFF, the Jewish banker, says:

"We Jews honor and revere Jesus of Nazareth as we do our own prophets." **(Quoted by W. Gidney, A Handbook of Reasons, Facts and Figures, Page 134.)**

MAX NORDAU, Criminologist and Zionist writes:

"Jesus is the soul of our soul, flesh of our flesh. Who then could think of excluding Him from the people of Israel?... He honors our race, and we claim Him, as we claim the Gospels-flowers of Jewish literature, and only Jewish." **(From a letter to Pere Hyacinthe which appeared in The Jewish Chronicle, Dec. 15, 1899.)**

MOSES SCHWAB, Librarian of the Jewish Community in Paris, says:

"Jesus is the greatest blessing of the whole world." **(Quoted by W. Gidney, A Handbook of Reasons, Facts and Figures, Page 134.)**

EMIL G. HIRSCH, Ph.D., Rabbi of the Sinai Temple, Chicago.

"He (Jesus) was distinguished for his love for the common people, in Him beat a heart attuned to the higher possibilities of the human kind. For Him religion was not altogether form, and ceremony; it was devotion and duty." **(The Jews and Jesus, Page 10.)**

"The New Testament is flesh of our flesh and bone of our bone." **The Doctrines of Jesus, Page 5.)**

RUDOLPH GROSSMAN, D.D., Rabbi of the Temple Rodeph Shalom, New York, declares:

"We Jews honor the Nazarene as our brother in faith, sprung from our loins nurtured at Israel's knee, a teacher of sweet and beautiful ideals, a preacher whose influence has been and still is among the mightiest spiritualizing factors in the world." **(Randal, The Unity of Religion, Page 156.)**

STEPHEN S. WISE, Ph.D., Rabbi of the Free Synagogue, New York, exclaimed:

"Even if Jesus had not been born unto Israel, even if he had borne no relation to the people of Israel, it becomes of importance for Israel to determine for itself what shall be its relation to the man who has touched the world nearly two thousand years as has no other single figure in history. . . . It is no mean joy and ignoble pride in us of the House of Israel to recognize, to honor and to cherish among our brothers—Jesus, the Jew." **The Outlook, June 7, 1913.)**

CLAUDE MONTEFIORE, President of the Jewish Religious Union, writes of Jesus as:

"The most important Jew that has ever lived, to whom the sinner and the outcast, age after age, have owed a great debt of gratitude." **(Jewish Chronicle, July 14, 1899.)**

JOSEPH SILVERMAN, D.D., Rabbi of the Temple Emanuel, New York.

"We deplore and condemn the crucifixion of Jesus of Nazareth. He was without doubt one of nature's noblemen, pure in sentiment and action, a great leader and reformer of men. . . . His was the execution of an innocent man." **(Neely's, The Parliament of Religions, Page 636.)**

In the illuminating work, **Gesta Christi,** the learned author, with great justice, traces all that is beautiful and noble to its real source in Jesus, whence flows everywhere new life, courage and hope.

When the great and learned Charles Darwin had travelled through the continent of Africa, and had come in contact with the different, once wild, tribes and had observed their wonderful change of life and habits, he was forced to acknowledge that no other power than that of Jesus of Nazareth was able to so change the lives of wild cannibals.

Dear reader, having perused these pages, do you not realize the great wrong that has been done, and is being done, against Jesus, our own elder brother? Is it not time that the verdict against him shall change?

We are living to-day in a great transition period, and finally we must accept the conclusion that we have made a serious mistake in standing afar off while the whole world was singing songs of jubilee to the Jewish Messiah. At a time when men all seemed satisfied, we sat disconsolate and without cheer, hanging our harps on the willows, dumb and without song, our lips parched and our throats dry. . . . But the day is coming when our people will awake from their lethargic sleep They will then no longer upbraid those who have sacrificed for the truth, but will march together as the advance guard of a better future. Their cry to the nations will be: "Come with us!" And the nations will answer: "We will go with you: for we have heard that God is with you."—**(Zechariah, VIII, 23.)**

It is true our people have not yet arrived at the place where they can be the exemplars—the light-bearers—"a blessing to all the peoples of the earth": but in the not far distant future, one can already discern the rising sun. It will rise higher and yet higher, illuminating the skies, piercing with its rays the heavy clouds now obscuring its brightness and glory.

"אמונה" אין דעם קרבן המשיח. ווייל "ד' עיניך הלוא לאמונה" (ירמיה ה' 3). גאט ב"ה וויל נור אונזער אמונה.

גרויסע אידען.

אין דיזען נומער "רעה ישראל" שטעלען מיר דאס בילד פון'ם גרויסען איד, ר' אברהם חיים בערקאוויץ פון קאנסטאנטינאפעל, טירקיי.

מר' בערקאוויטץ איז געבוירען געווארען ביי זעהר רעליגיעזע עלטערן, וועלכע האבען איהם זעהר ליעב געהאט, ווייל ער האט שוין פון אנפאנג אן ארויסגעצייגט סמנים צו ווערען אן "אבן טוב". דער פאר האבען זיך זיינע עלטערן טאקע געסטארעט איהם צו געבען די בעסטע לעהרער וואס געלד האט נור געקאנט שאפען. ביז 4 אזייגער איז ער געזעסען איבער אידישע למודים, און נאך 4 האט איהם א קריסטליכער לעהרער אונטעריכט אין וועלטליכע וויסענשאפט. און ווייל זיין לעהרער האט - זייענדיג א גוטער קריסט - מיט זיך אין פאקעט תמיד מיט־געטראגען א "ברית חדשה" און עס אפט געלעזען, האט אונזער אברעמל (אזוי האט מען איהם גערופען) איהם אמאל א פרעג געגעבען, וואס פאר א ספר'ל דאס איז, אז ער טראגט דאס מיט זיך אזוי ווי א פרומער איד א טלית קטן? האט איהם דער לעה־רער עס געוויזען און האט איהם איינִיגע שטעלען דא־פאן געלעזען וועלכעס האט איבער איהם א גרויסען רושם געמאכט. אויף זיין פערלאנג האט איהם דער לעהרער דאס ספר'ל געבארגט פאר א קורצע צייט, כדי ער זאל עס אין גאנצען דורך לעזען און האבען א ידיעה אויך אין דיזער לעהרע.

דער שטן האט זיך אבער דא אריינגעמישט, ווען דער פאטער האט איהם געטראפען לעזענדיג דאס ספר'ל. דער פאטער איז געווארען "איש להבה", מ'האט דעם לעהרער באלד אוועקגעשיקט פאר דעם שרעקליכען פארברעכען. דאס ספר'ל האט מען דן געווען בשרפה, און אונזער גרויסער איד האט געהאט אויסצושטעהן חרפות ובזיונות אויף'ן פוס, און מיט אן אונטער-שלאג. אפאר פייערדיגע געזונטע פעטש וואס זיינען ווערטה געווען עובר לסוחר. . . מי יודע וויפיעל.

זי נס אן אנקעל, א קבצן גדול ונורא, וואס האט זיך געוואלט וואס - מעהר איינשמייכלען צו אונזער אברהם'ס פאטער, כדי מעהר געלד פון איהם צו בע־קומען, האט איינמאל אברהם'ן אזוי מיאוס צו בראַ־כען די ביינער פאר לעזען גוי'שע ביכלעך, אז נור די השגחה עליונה האט איהם ביים לעבען ערהאלטען ווייל ווען גאט ב"ה וויל איינעם מאכען פאר א גרוי־סען איד אין ישוע המשיח, איז ניט שייך.

זיין פאטער, ווי פיעלע אנדערע, האבען ניט גע־וואוסט אז אמונה איז א הערץ־זאך א "דבר המסור ללב", און וויא קענען דען ידי עשו צו א הארץ־זאך גאר שליטה האבען?.

אונזער אברהם האט דאמאלס בעשלאסען ארויסצוגעהן פון פאטערס אחריות און פריי זיין בכל מה דאפשר. ער איז באלד אריין אין ביזנעס און געלד פאבדיענט, גענוג פאר אלע זיינע הצטרכות. און נאך אנדערע ארויסגעהאלפען. און ווייל ער האט אזוי פיעל געליטען פאר'ן לייענען דאס "בריה

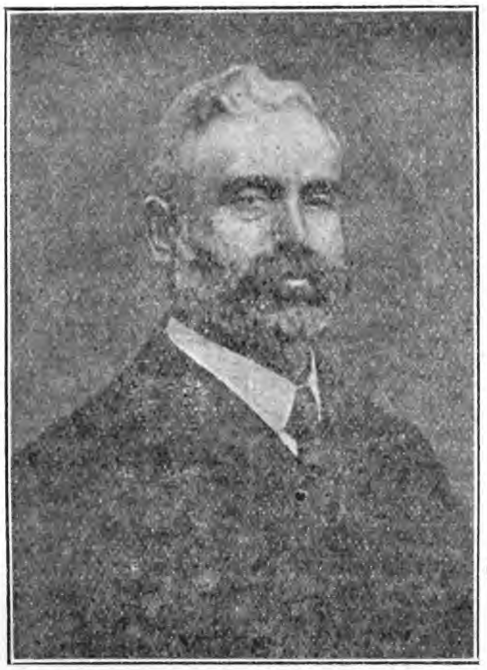

רעוו' אברהם חיים בערקאוויץ. זצ"ל.

חדשה'לע, האט ער א מאדנע ליעבע דאצו געקרוגען. ער האט באלד אן אנדערס בעקומען, און אין זיין פרייע צייט האט ער עס מיט גרויס התמדה געלע־רענט. אזוי לעזענדיג האט ער אין מתתיהו ז' געפונען א וואונדערבארע שטעלע.. נעהמליך: "דרשו ותמצאו, דפקו ויפתח לכם, כי כל השואל יקח, והדרש ימצא, והדפק יפתח לו". און אזוי ווי ער האט ערענסט דעם אמת געוואלט וויסען האט ער דערצו געהאט "סיעתא דשמיא" און האט אויך באלד דעם משיח-אמת דרין געפונען.

דאס אליין האט איהם אבער נאך אלץ ניט צו־פריעדען געשטעלט. אין געגענטייל, וואס מעהר גליק און צופריעדענהייט ער גופא האט געפונען אין ישוע המשיח, מעהר האט ער זיך פארגעשטעלט ווי אונגליקליך און אונצופריעדען אלע אנדערע זיינען ווייל זיי גלויבען ניט אין ישוע המשיח. בפרט, ווען ער האט געזעהן ווי ישוע המשיח זאגט אז אין מתתיהו כ"ח, 19: "לכו אל כל העמים להורתם ולעשתם לי לתלמידים". ווי אויך אין מתתיהו י, 10: "כי אם לצאן אבדות מבית ישראל תלכו..... קראו לאמר מלכות השמים קרובה לבוא". אט־א-דאס האט איהם זעהר ענגזטיג געמאכט מקיים צו זיין. ער איז באלד אוועק אין היידעלבערגער אוניווערזיטעט צו שטודירען, און דורך זיין "גוטען קאפ" און גרויס התמדה, איז ער פון דארט ארויס מיט אלע אויסצייכ־נונגען, און איז דאן אוועק מעבר לים, קיין זיד אמע־ריקא, דארט צו דרש'ענען די סודות התורה בישוע המשיח, אי צו אידען אי צו גוים.

מיט אונזער מאדערנען אברהם איז עס אזוי גע־גאנגען ווי מיט אברהם אבינו, וואו ער איז געקומען־הייסט עס דארט "ויבן אברם מזבח לד'", אזוי אויך וואו אונזער מאדערנער אברהם איז געקומען האט ער איבעראל אויפגעריכט א קהלה קדושה לד' בשם ישוע המשיח, פון אידען און פון גוים. ווייל ביידע, אידען און גוים, ווערען דורך ישוע המשיח פעראיי־ניגט און פערבריעדערט. ביידע קומען צו דער ער־קענטניס אז: "הלא אב אחד לכלנו אל אחד בראנו".

(מלאכי ב, 10) ביידע קומען צו דעם באוואוסטזיין אז: "כלנו כצאן תעינו", דער איד פונקט ווי דער גוי. און: "וד' הפגיע בו את עון כלנו", ישוע המשיח איז געווארען אונזער אלעמענס פודה ומציל, גואל ומשיח. (ישעיה נ"ג)

בינו לבינו האט ער אבער אויך זיינע עלטערן ניט פארגעסען. ער האט תמיד פאר זיי צו גאט גע־בעטען און האט זיי עפטער בריעף געשריבען. אים אנפאנג האט מען זיינע בריעף באלד פארברענט און ניט אמאל געוואלט לעזען. שפעטער אבער האט עס זיי א טיאכקע געטהון ביים הערץ.... פארט אן אייגען קינד! זיי האבען זיינע בריעף יא געלעזען. די ליעבע האט זיך צושפיעלט און צו פלאקערט אין טאטענס הערץ. מ'האט די בריעף שוין יא בעאנטווארט, און הערט, און שטוינט איבער די גבירות הבורא יתברך. וואס איז א קורצע צייט שפעטער דארטען געשעהן. דער טאטע זיינער מיט דער מאמען. זיין שוועסטער מיט'ן אנקעל, האבען פלוצים דעם "קשה עורף" איינ־געבויגען.. זיי האבען ענדליך דעם שכל הישר בעקו־מען און האבען שטודירט אלע נביאות וועגען משיח וואס זייער טרייער זוהן, האט זיי אין זיינע בריעף אויפנאטירט, און זיי זיינען אויך געווארען גלויביגע אין ישוע המשיח. איא עס איז א וואונדער! אבער "היפלא מד' דבר?.

וויא אמת זיינען ישוע המשיח'ס ווערטער וואס ער זאגט אין יוחנן י"ב: "ואני בהנשאי מעל הארץ אמשך כלם אחרי". ד"ה, ווען איך וועל אויפגעהויבען ווערען פון דער ערד, וועל איך אלע ציהען צו מיר.

בית שר שלום

קארנער טרופ עוו. און וואלטאן סטריט, ברוקלין נ.י

קומט צו אונזערע פערזאמלונגען

פרייטאג נאכט 8 אוהר ---- פיר מענער און פרויע.

זאנטאג נאכט 8 אוהר ---- פיר מענער און פרויען

פערלאנגט אונזערע טראקטאטען

1) קול קורא
2) מה שמו...
3) לשני בתי ישראל
4) ויכוח
5) הנה העלמה..
6) למה חרה לך
7) שלש אחרות
8) דער טריאומף

שיקט אונז אייער נאמען און אדרעס וועל מיר אייך צושיקען גראטיס סיי וועלכעס פון דיזע ביכלעך וואס איהר וועט פערלאנגען.

געבען ארץ ישראל לעם ישראל. און דאס האט נאך פאסירט העט העט לאנג בעפאר דר' הערצל איז נאך ארויס געקומען מיט זיין "יודענשטאט".

פארוואס - מיינט איהר ליעבער לעזער - זיינען עפעס די גוטע קריסטען אזוי שטארק פאראינטערעסירט דרין? פשוט, ווייל זיי קענען און פארשטעהען דאס הייליגע תנ"ך, און דארט אין ירמיה ל' לייענען מיר בפירוש אז קודם וועלען אידען צוריק געהן נאך ארץ ישראל אלס אונגלויביגע, אהן גאטס ווארט און אהן דעם משיח. נאכדעם, לייענען מיר דארט, אז דורך א שרעקליכע צרה, וועלען זייא זיך באקעהרען און געהאלפען ווערען; דארט הייסט עס: "ועבדו את ד' ואת דוד מלכם". ד"ה, אז זיי וועלען דיענען דעם משיח בן דוד צוגלייך מיט גאט ב"ה; דאסזעלבע געפינען מיר אויך אין יחזקאל ל"ז, 14, וואו גאט זאגט: "והנחתי אתכם על אדמתכם," און דערנאך אין פסוק 24 הייסט עס: "ועבדי דוד מלך עליהם": צוערשט וועל מיר צוריק געהן אין לאנד אריין, ד"ה, דאס מאטעריעלע, און דערנאך קומט דער משיח בן דוד, דאס גייסטיגע.

כדי מסביר צו זיין וואס פאר א מין צרה עס וועט דאמאלס זיין, וועל מיר אקארשט א בליק געבען צו זכריה י"ד; דארט לעזען מיר: ואספתי כל הגוים אל ירושלים למלחמה". און אין זכריה י"ב, 9 לעזען מיר: "והביטו אלי את אשר דקרו והמר עליו כהמר על הבכור", אז בשעת יענער גרויסער צרה וועלען אידען ארויף בליקען צו יענעם וואס זיי האבען צושטאכען, און דאס איז דאך קיין אנדערער אלס ישוע המשיח וואס איז דורך געשטאכען געווארען מיט א שפיעז ווען ער איז געהאנגען אויף'ן קרייץ. און דאס מיינט אויך דער פסוק אין ירמיה ל": "וממנה יושע", ווייל דאמאלס וועלען אידען ערשט איינזעהן אז קיינער קען זיי ניט העלפען. ניט ענגלאנד, ניט קולטור, ניט געלד, ניט סאלדאטען, קיינער, נור ישוע המשיח דער געקרייציגטער.

דאמאלס וועלען זיי, אלס א נאציאן, ערסט אנהויבען צו וויינען און צו בעטען אז ער זאל ארונטער קומען און זיי העלפען. און ער וועט טאקע אויך קומען. ניט נור ער אליין וועט קומען, נייערט "ובא ד' אלהי כל קדושים עמך". דאס הייסט אז אלע זיינע גלויביגע, "כל קדושים", וועלען מיט קומען. (זכריה י"ד, 6) אידען זיינען געוועזען א נאציאן ווען זיי האבען ישוע המשיח געלאזט קרייציגען, אזוי מוזען זיי אויך א נאציאן זיין ווען זיי וועלען איהם קרוינען אלס מלך המשיח. וועגען דעם מוז ציוניזם געלינגען.

דערפאר - זאגען מיר - אז די אמת'ע קריסטען זיינען זעהר צופריעדען מיט'ן ציוניזם, ווייל זיי וויסען, און זייא גלויבען אז "שכל דברי נביאים אמת". ס'איז אמת אז עס טהוט די גוטע קריסטען, די חסידי אומות העולם, שטארק לייד איבער דער צרה וואס וועט נעביך קומען אויף ישראל, זיי וויסען אבער, אז נאך דעם, וועט אויף ישראל קומען א ישועה, ווייל נאך דער צרה וועלען זיך אידען אלס א נאציאן באקעהרען און גלויבען אין הייליגען משיח. זיי וועלען אין איהם דערקענען אז דאס איז ישוע הנוצרי גופא, ווייל מ'וועט נאך קענען אין איהם זעהן די וואונדען אין זיינע הענד און פיס וואס ער האט בעקומען בשעת ער איז דא געוועזען צום ערשטען מאל צו לייდען און צו שטערבען פאר די זינד פון דער גאנצער מענשהייט.

וואויל איז אבער דעם וואס גלויבט אין ישוע המשיח נאך איידער די גרויסע צרה קומט ווייל די גלויביגע וועלען פון דעם אלעם ניצול ווערען. לעזט דאס ברית חדשה וועט איהר זעהן מעהר איינצעלהייטען וועגען דיעזער וואונדערבארער צוקונפט.

דער שפיעגעל

אין א שפיגעל זעהט מען געוועהנליך
דאס זעלבע פנים וואס מען מאכט,
וועדער טרויריג אדער פרעהליך
צי מען וויינט צי מען לאכט.

דאס נעמליכע זעהן מיר גאנץ ריין
צווישען מענשען אים טעגליכען לעבען,
איז איינער נאבעל און פיין
וועט מען איהם עהרע און כבוד געבען.

פערהאסטו ישוע המשיח'ס לעהרע
וועלען מענשען אויך דיר האס ציינען,
גיבסטו איהם אבער עהרע
וועט זיך דיא וועלט צו דיר בייגען.

פראפעסאר קעלי און ראדיום

דער שרייבער פון דיזען ארטיקעל האט בייגעוואהנט ניט לאנג צוריק, א לעקטשור פון דעם גרויסען פראפעסאר, דר' ק ע ל י פון באלטימאר. ער האט בעוויזען פון פיקטשורס, פאטאגראפען, וועלכע זענען גענומען געווארען פון די ליידענדע אויף קאנסער איידער דער דאקטאר האט זיי געהיילט און אויך נאך דעם ווי זיי זענען קורירט געווארען מיט ראדיום. ס'איז פשוט געוועזען צום ערשטוינען.

וויסענשאפטס לייט און סתם דאקטוירים האבען זיך אין דעם פאראינטערעסירט פאר די לעצטע פינף אדער זעקס יאהר. מ'האט געמאכט עקספערימענטען און אזוי לאנג דרויף שטודירט און פראבירט ביז מ'האט ענדליך אויסגעפונען, אז דאס האט אין זיך אווירקליכע היילונגס-קראפט אויף די שרעקליכע קאנסער קראנקהייט, ווי אויך אויף רהומאטיזם און אלסטער און טיומארס. ר"ל.

ראדיום ווערט פאבריצירט פון "פיטש-בלענד". עס קאסט זעהר פיעל געלד און זעהר שווערע קאסטבארע ארבייט דיזען ראדיום ארויס צו באקומען. מ'מוז געברויכען הונדערט טאן פיטש-בלענד כדי דערפון ארויס צו קריגען איין אונץ ראדיום. און טאקע דערפאר איז ראדיום אזוי טייער. איין פונט דערפון קען קאסטען מי יודע וויפיעלע מיליאנען.

דער כח פון די ליכטיגע שטראהלען וואס ראדיום גיבט פון זיך ארויס, האט אזא גוואלטיגע גבורה אז ס'קען דורכדרינגען א מענשליכען קערפער און קען שאפען א פאטאגראף פון דעם אינוועניגסטען ליכט-לויזען געגענשטאנד. ט זאך, וואס קיין אנדער ליכט, ווי שטארק עס זאל ניט זיין, האט נאך עד היום נישט אקאמפליצירט.

דערפאר איז ראדיום אזא טייערע זאך. דערפאר קעהרט מען איבער וועלטען אט-א-דאס צו געפינען. פיעלע האספיטעלער וואלטען ווינשען צו האבען כאטש א הונדערטס-טייל פון א פונט כדי צו היילען פערשיעדענע קראנקהייטען. מ'קען אבער נישט בעהויפטען צו בעצאהלען דעם גוואלדיגען פרייז דאפיר און דאס ארטיקעל איז לגמרי זעהר ווענינ דא צו בעקומען.

דער מוסר השכל דערפון איז: אז מענשען זענען בערייט צו ספענדען כל הון דעלמא און אנצואווענדען אלע פיזישע מעגליכקייטען אום צו קריגען א זאך וואס האט א גרויסע ווערטה און שעצונג.

אין דעם בעצוג האט ישוע המשיח א משל געגעבען איבער דעם מלכות אלהים.

אין מתתיהו י"ג, 44 זאגט ער: "דאס מלכות השמים איז גלייך צו א שאץ (א גאלד-מיין) וואס איז בעהאלטען אין פעלד. ווען איינער דערוויסט זיך דערפון, פערקויפט ער פאר שמחה אלעס וואס ער פערמאגט און קויפט דאס פעלד."

דאס "פעלד" מיינט מען "גאטעס ווארט", דאס תנ"ך, ווייל אין תנ"ך איז פערהאנען דער גרויסער שאץ, דער הייליגער משיח. ער איז דאס טייערסטע אי אויף דער וועלט אי אויף יענער וועלט. דאס גרויסע ליכט וואס מ'קריגט פון איהם איז גרעסער ווי דאס ליכט פון ראדיום. קראנקהייטען קען ער אויסהיילען מעהר אלס ראדיום קען. ער האט אויסגעהיילט מצורעים, וואס קיין דאקטאר אין דער וועלט קען עס טהון אפילו מיט הונדערט פונט ראדיום, און נאך עד היום ווערען פערשיעדענע קראנקהייטען קורירט דורך אמונה בשם ישוע המשיח.

אלזא ווען עס לוינט זיך פאר מענשען אזוי שטארק צו שטרעבען צו בעקומען דאס קאסטבארע ראדיום, וואס עס גיבט נור ליכט פאר מאטעריעלע זאכען, און וואס עס דויערט נור א קורצע צייט. ווייל דאס גאנצע לעבען איז דאך נור פאר א געוויסער צייט. טא וויפיעל מעהר דארף זיך דער מענש אנשטרענגען צו לערנען דאס תנ"ך און דרין אויסגעפונען דעם הייליגען משיח, וואס איז אונזער ליכט. אונזער הייל און אונזער גואל, בזה ובבא.

די ערשטע תלמידים פון ישוע המשיח האבען טאקע אזוי געטהון. זיי האבען אלעס אויפגעגעבען און נאכגעפאלגט ישוע המשיח. זיי זענען אלע געוועזען יראים ושלמים, פיין און עדעל, און זענען טאקע געוועזען גרויסע מבינים אויף דעם שאץ, אויף דעם גרויסען אוצר, ישוע המשיח. דער גרויסער תלמיד חכם און חקרן, ר' שאול (פאולוס) דער תלמיד מובהג פון ר' גמליאל הזקן, וועלכער האט ערשט דריי יאהר נאך דער קרייצונג אנגעהויבען צו גלויבען אין ישוע המשיח, זאגט: "איך האב אלעס אין דער וועלט אויפגעגעבען, און איך רעכען אלעס פאר גארנישט, וועגען דער גרויסער ערקענטנים פון ישוע המשיח מיין האר.." (פיליפער ג, 7, 8.)

ווערטער לעזער. פארטיעפט אייך אביסעלע אין דעם גרויסען אוצר ישוע. ער וועט אייך געבען א שטראהל מיט ליכט אויסקורירט צו ווערען פון אלע גייסטיגע קראנקהייטען, און פאר דעם דארפט איהר נישט בעצאהלען דעם טייערען פרייז ווי פאר "ראדיום", ווייל עס איז לחלוטין פריי. דעם פרייז האט ישוע המשיח אליין בעצאלט, אזוי ווי מיר לייענען אין ישעיה נ"ג, 5: "והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו. מוסר שלומנו עליו ובחברתו נרפא לנו." אלעס וואס מיר דארפען טהון איז, צו האבען

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10·11

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאטס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

NOVEMBER 1923
VOL. IV No. 2.

כנסיה גדולה פון אגודת ישראל

רעצטען אויגוסט האט שטאטגעפונען אין וויען דיא ערשטע אידישע וועלט קאנגרעס פון עכטע ארטאדאקסישע רבנים און סתם פרומע אידען. דיא ערשטע וועלט קאנגרעס זייט מיר זיינען אין גלות, ביינאהע צוויי טויזענד יאהר. דיזע קאנפערענץ רופט מען "כנסיה גדולה של אגודת ישראל".

דארט זיינען געווען איבער טויזענד רבנים. אייניגע פון זיי, גרויסע רביים און בעלי מופתים וואס האבען טויזענדער חסידים אלס טרייע אנהענגער. דארט איז געווען די שמעטענע פון׳ם אידענטום. דיא ריכטיגע ארטאדאקסי. די קרוין פון די בני הגולה. די הויפט טהעמא וואס יענע רבנים און חסידים האבען באשפראכען, איז געווען, ציוניזם. זייא האבען דאס פערדאמט, און האבען ביטער אטאקירט אפילו דיא מזרחי ארגאניזאציע פאר זייער בעטייליגען זיך אין דעם מאדערנעם ציוניזם. חאטש די מזרחי פארטיי זיינען אויך ארטאדאקסען, און זאגען אז זיי זיינען אויך אזוי פרום ווי די אגודת ישראל, דאך קעמפפט די אגודה געגען די מזרחי, ווייל די אגודה וויל נישט האבען קיין שום מגע ומשא מיט דעם אונגעטליכען באוועגונג.

עס איז פשוט צום באדוירען ווען מ׳באטראכט די אידישע לאגע. צוטיילט אין גרופען. אפגעזונדערט אין פארטיען. צוריסען אין באוועגונגען און אין ארגאניזאציעס. א זאך וואס איז קיינמאל ניט געוועזן צווישען גלות אידען.

יוניזם, וויפיעל גוטעס עס זאל ניט זיין דרין, ווערט עס דאך באקעמפפט פון אלערליי זייטען. דיא אסימילאנטען שיסען פיילען פון איין זייט. דיא פרייע שוהל פון ענגלאנד אטאקירט פון יענער **זייט**. פריידענקער קריצען גאר מיט די **ציינער**, און ווארפען שטיינער דרויף, און אלע זיינען פאלקאם פעראייניגט עס צו באקעמפפען ווייל זיי האבען שוין לאנג אויפגעהערט צו גלויבען אין גאטעס ווארט, דערפאר האבען זיי איין־און־דיזעלבע שטעלונג געגען דיזע גרויסע אידישע עראייננים.

ועל כולם, קומען זיך איצט צוזאם דיא פרומע אידען פון דער גאנצער וועלט, האלטען אפ א קאנפערענץ און פערדאמען דעם מאדערנעם ציוניזם.

דער פרומער ארטאדאקס זעהט אין דעם מאדערנעם **ציוניזם א ים מיט אפיקורסית. ער געפינט** דרין ניט קיין סימן פון דער גאולה וואס גאט האט אונז אמאהל פארשפראכען דורך די נביאים. כאטש דער ארטאדאקס גופא וויים אויך זעהר ווענ**יג וואס** די נביאים זאגען אונז וועגען דעם ענין, (**ווייל אויך** ער לערנט ניט דאס תנ״ך) **איין זאך אבער וויים** ער, אז סוף כל הסוף **וועט זיך גאט איבער אונז** אידען מרחם זיין, **וועט אונז שיקען דעם הייליגען** משיח און **וועט אונז צוריק ברענגען אין אונזערן** לאנד אריין.

די פרומע אידען פערדאמען דאס מאדערנע ציוניזם, ווייל, זייערע פיהרער רעדען לגמרי קיין איין ווארט איבער "גאט און איבערן משיח". דערפאר ווילען זיך די ארטאדאקסישע פרומע אידען לחלוטין ניט אנשליעסען **אין זייערע רייהען און קענען זיך** לגמרי ניט פרייען **מיט אזא גאולה ווי די מאדערנע** ציוניסטען האבען אויסגעטראכט. **זייער קול איז ניט** "הקול קול יעקב" **און זייערע מעשים זיינען ניט** כמעשי אבותינו **וועלכע האבען זיך ניט פארלאזט אויף זייער איינענע הכמה און אויף וועלטליכע פא**ליטיק נייערט **אויף גאט ב״ה: אזוי ווי דוד המלך** זאגט **אין תהלים קכ״ז: "אם ד׳ לא יבנה בית שוא** עמלו בוניו בו", ניט אויף **איינענע כחות און אויף** פאליטיק **וואס שמעקט מיט "כחי ועצם ידי עשה לי** את החיל הזה". (דברים ח׳, 17)

מיט **א** צייט צוריק האט **עפעס א ציוניסט א** רעדע **נעהאלטען** אין **א שוהל אין ברוקלין און האט** מיט **א צוהיצטען ענטהוזיאזם אויסגעדונערט**, "מיר האבען **נעווארט און געווארט אז גאט זאל אונז צו**ריק ברענגען **אין אונזערן לאנד אריין, איצט האמיר** אבער דאס **ארויסגענומען פון זיינע הענד און מיר** וועלען דאס **אליין טהון. איא א שעהנער מזמור! אט** מיט אזאלכע ווערטער טרעטען דאס די מנהיגי ציון מיט זייערע פיס אויף דיא צארטע געפיהלען און עדעלע סטרונעס פון דעם ארטאדאקסישען פרומען איד, וועמעס הויפט־שטאנדפונקט איז תמיד געוועזן **א שטארקע אמונה אין ביאת המשיח.**

אפילו דער רמב״ם וואס איז געווען א געוואלטינער מחקר, **א פילאזאף, א גרויסער מוח מיט אסאך** הכמה, אויך ער האט געגלויבט באמונה שלימה **בביאת המשיח! (יד החזקה).**

וואלטען אבער די **ציוניסטען געלעבט** מיט יענעם געפיהל וואס די גרויסע נשמה פון יהודה הלוי האט געלעבט, וואלטען זיי אזוי געזאגט:

"**אחינו בני ישראל! די סיבות פון דער צייט**, דהיינו, **די באלפור דעקלערישאן, דער אפמאך אין** סאן רעמא, **דער מאנדאט פון ענגלאנד א, ד, ג, ני**בען אונז **די מעגליכקייט צו דענקען אז אפשר, מד**יצא הדבר, **דערפאר לאמיר אלע צוזאם נאט בעטען** אזוי ווי עזרא, נחמיה און דניאל האבען געטהון, כדי צו דערנעהנטערען די גאולה דורך אונזערען הייליגען משיח". **אט אזאלכע דבורים וואלטען אויפגעוועקט** אלע קלאס אידען, אפילו **אזאלכע וואס זיינען לגמרי** טויט צום **דת היהודית. ווען זיי רעדען אבער ניט** פון גאט נייערט פון זיך זעלבסט, נישט פון משיח נייערט פון פאליטיק מאכעריי, זיינען זיי דערמיט מבלבל די מוחות **פון די פרומע אידען און זיי זיינען** דערמיט גורם אז **זיי זאלען שטעהן פון ווייטען און** זאגען **אז דאס איז ניט די ריכטיגע גאולה. דער גלוי**בען **אין משיח איז טיעף איינגעבאקען אין אמת־אי**דישען הערץ. ס׳איז **צוזאם געוואקסען מיט זיין גוף** און **מיט זיין נשמה. אזוי ווי בלומען קענען ניט נע**דייהען אהן **די זון־שטראלען, און אזוי ווי פיש קע**נען ניט **לעבען אהן וואסער אזוי קען מען אויך ניט** זיין **א ריכטינער בן־אברהם אהן די אמונה בביאת** המשיח.

עס איז אבער דא נאך אן אורזאך פארוואס די פרומע ארטאדאקסען שטעהן אוועק פון דעם מאדערנען ציוניזם, און דאס איז, ווייל זיי קענען ניט און פארשטעהען ניט דאס תנ״ך.

מיר, די מאמינים בישוע המשיח זיינען להלוטין ניט נעגען דער ציוניסטישער באוועגונג. אין גענענטייל, מיר דאנקען גאט דערפאר. גוטע קריסטען האבען תמיד גאט געבעטען אז אזא באוועגונג זאל זיך אנפאנגען און מיט ערפאלג אויסגעפיהרט ווערען. דאס בוך "דאניעל דעראנדא" וועלכעס האט בעגייסטערט יענע אידען וואס האבען ארגאניזירט די חובבי ציון, וואס איז געווען דער אורשפרונג פון איצטיגען ציוניזם, איז געווען געשריבען פון א קריסטליכע דאמע אין ענגלאנד.

אויך דא אין אמעריקא האבען אסאך קריסטען געשריבען מעמארענדומס צום פרעזידענט אז מ׳זאל

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3. 1879